

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ԿԵԹԹՈՆԵՐԸ ՀԱՅՈՒՆ

Սարսափելի է ըսել թե ըսփիւռփի մէջ միայն,
Կէթթո-ներու մէջ սեղմեալ կրնանք տոկալ ու տեսել.
Ո՛չ մէկ նահանջ կատարել ընկերութեանց դէմ օտար,
Որովհետեւ յետֆալ է, ամէն զիջում եւ անկում.

Պիտի ըլլար շատ տարբեր, երբ ամէն տեղ ազգովին
Կազմակերպեալ ապրէինք կէթթո-ական ոգիէ
Հեռու եւ ի՛սկ՝ համաձայն խառնուածքին հայութեան:
Բայց մենք կ'ապրինք ցնծութեամբ, դուռ, պատուհան միշտ բացած

Դէպի անկուշտ դըրացին, որ կ'ըսպասէ մեր մահուան:
Անկազմակերպ եւ ներքին պայքարներով անընդհատ՝
Իրերամերժ, ալլասէր, ինչպէ՞ս ըլլայ կարելի
Մեր գոյութիւնը պահել, մա՛նաւանդ երբ պատրաստ ենք

Ընդունելու օտարէն ի՛նչ որ կու գայ մեզ, անմաղ,
Հեռանալով, մերժելով, ա՛յն որ մերինն է միայն
Իբր արգասիք դարերու մեր ցաւերուն ու խինդին,
Որ մեր խորքը կը կազմէ անզուգական եւ հարուստ:

Կէթթո-ներէն դուրս բերող մեր ճամբաները սակայն,
Ե՛ւ հանելի, ե՛ւ դիւրին՝ շա՛տ աւելի են դաժան,
Սարսափելի՛, մահացո՛ւ, որ անսայթա՛ֆ, յայտնօրէն՝
Ամէն օր քիչ մ'աւելի մեզի ձուլման կը տանին:

«Ի Լրումն ժամանակի»

ԱՆԵԼ